

“Desioa hiltzen ari gara”

Francis Diez

Desioan doktoratua.

SUSTRAI COLINA

Argazkia: Iñigo Azkona

Desio naiz, desio haiz, desio du, desio dugu...

Ase ezina izaki desioak abentura eskatzen du, eta abenturak jakinmina. Jakinminak bereizten ditu zonbiak eta gizaki bizidunak, ez oroz gainetik lehenesten den ziurtasunak.

Bai, esadazu ziurtasun ezak dakarrela askatasuna.

Gure muga handienak ez daude ez poliziarengan, ez estatuan, ez Nazioarteko Diru Funtsean: gudan daude. Amildegiaurrean beldurtuta gaude, baina ez gaitu amildegia ikaratzen, leku ezezagunetara iristeko hegan egiten ikasteak baizik.

Horixe bakarrik behar genuen: hegan egiteko ikastaroetan izena ematea!

Gizarte eta erlijio guztiak saiatu dira desioa deuseztatzen. Zer da kontsumoa, desioaren plazeboa ez bada? Desioa hiltzen ari gara, baina zaude ziur hurrengo desioaren iraultza izango dela.

Krisiaren plazeboak izango zarete zuek. Garaio-tan, disko-liburu bat ateratzea ere...

Erori behar badugu izan dadila hogeigarren pisutik. Lehenbizikotik jausita 2.000 ostia hartu behar dira hiltzeko.

Musikarien egoa 20. pisua baino gorago dago, konpai!

Bost lorek autoestimua igotzen dizute, baina hogeirekin lerdotzeko arrisku gorrian zaude.

Hankak lurrera iristen ez zaizkizunean sartzen duzu hanka. Gizakia hobeto prestatuta dago kritika negatiboei aurre egiteko gehiegizko loreak jasotzeko baino.

Orain ulertzen dut zergatik...

Musika eta mendia dira nire bi pasioak eta askoz lagun gehiago hil zaizkit musika munduan mendian baino. Esan dezatela alpinismoa arrisku handiko kirola dela!

Baina itxura batera hain zarete bereziak, hain guaiak, hain jatorrak, hain benetakoak, hain...

Ez sekula nahastu artista baten ageriko obra bere eguneroko izaerarekin. Nire musikari kuttunenak putaseme batzuk dira bizitzan, baina niri bost, inporta zaidana ez baita zer diren, zer egiten duten baizik.

Eskerrak zu oholtzara igo aurretik transformatzen zaren!

Artista askok diote: “Ni berdina naiz oholtzan eta tabernan”. Oso ongi, orduan tabernan ikusiko dugu elkar. Niri ezinbestekoa zait transformatzea, egoa kamerinoetan uztea. Egoa gure buruari jartzen diogun muga sorta baita.

Ongi kontatutako gezurra ere ederra dela, alegia.

Kontzertuak errito garaikideak baizik ez dira, eta gu jendeak bere kaka guztia ateratzea ahalbidetzen duten txaman modukoak. ■

